

4. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza, nie później niż do dnia 31 października każdego roku, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” stawki, o których mowa w ust. 1, obowiązujące w następnym roku podatkowym, przeliczone zgodnie z zasadami określonymi w ust. 1—3, zakreślając je w górę do pełnych groszy.”.

Art. 3. 1. Przepis art. 66 ust. 1a ustawy, o której mowa w art. 1, w stosunku do:

- 1) autobusu o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 10 t, samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 12 t i ciągnika samochodowego, dla którego dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów wynosi powyżej 12 t, nie dotyczy:
 - a) pojazdów zarejestrowanych przed dniem 1 stycznia 1988 r.,
 - b) pojazdów wykorzystywanych w krajowym transporcie drogowym, niezarobkowym krajowym przewozie drogowym oraz w międzynarodowym transporcie drogowym i niezarobkowym międzynarodowym przewozie drogowym na terytorium państw niebędących członkami Unii Europejskiej — do dnia 1 stycznia 2008 r.;
- 2) autobusu o dopuszczalnej masie całkowitej nie przekraczającej 10 t, samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, ale nie przekraczającej 12 t, i ciągnika samochodowego, dla którego dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów wynosi powyżej 3,5 t, ale nie przekraczającą 12 t, nie dotyczy:
 - a) pojazdów zarejestrowanych przed dniem 1 października 2001 r.,
 - b) pojazdów zarejestrowanych w okresie od dnia 1 października 2001 r. do dnia 1 stycznia 2005 r. — do dnia 1 stycznia 2006 r.,

c) pojazdów wykorzystywanych w krajowym transporcie drogowym, niezarobkowym krajowym przewozie drogowym oraz w międzynarodowym transporcie drogowym i niezarobkowym międzynarodowym przewozie drogowym na terytorium państw niebędących członkami Unii Europejskiej — do dnia 1 stycznia 2007 r.;

- 3) autobusu o dopuszczalnej masie całkowitej nieprzekraczającej 5 t, samochodu ciężarowego o dopuszczalnej masie całkowitej przekraczającej 3,5 t, ale nie przekraczającej 7,5 t, i ciągnika samochodowego, dla którego dopuszczalna masa całkowita zespołu pojazdów wynosi powyżej 3,5 t, ale nieprzekraczającą 7,5 t, nie dotyczy pojazdów wykorzystywanych w krajowym transporcie drogowym, niezarobkowym krajowym przewozie drogowym oraz w międzynarodowym transporcie drogowym i niezarobkowym międzynarodowym przewozie drogowym na terytorium państw niebędących członkami Unii Europejskiej — do dnia 1 stycznia 2008 r.

2. Przepisu ust. 1 pkt 1 lit. b, pkt 2 lit. c i pkt 3 nie stosuje się do pojazdów przewożących towary niebezpieczne.

Art. 4. Dotychczasowe przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 68 ust. 13 i 14 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wydania nowych przepisów wykonawczych na podstawie art. 68 ust. 19 i 21 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 5. Do postępowań administracyjnych w sprawach objętych przepisami niniejszej ustawy wszczętych, a niezakończonych przed dniem jej wejścia w życie, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 6. Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 maja 2004 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 9 lit. b, pkt 11, 12 i 14 oraz art. 2 pkt 1, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

885

USTAWA

z dnia 20 kwietnia 2004 r.

o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz niektórych innych ustaw¹⁾

Art. 1. W ustawie z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. z 2001 r. Nr 57, poz. 602, z późn. zm.²⁾) wprowadza się następujące zmiany:

¹⁾ Niniejsza ustawa zmienia także: ustawę z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich, ustawę z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych, ustawę z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich, ustawę z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza, ustawę z dnia 3 lutego 2001 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawę z dnia 22 maja 2003 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawy zmieniającej ustawę o zawodach pielęgniarki i położnej.

²⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2001 r. Nr 89, poz. 969, z 2003 r. Nr 109, poz. 1029 oraz z 2004 r. Nr 19, poz. 177.

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

1) dyrektywy 77/452/EWG z dnia 27 czerwca 1977 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 176 z 15.07.1977, z późn. zm.),

2) dyrektywy 77/453/EWG z dnia 27 czerwca 1977 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną (Dz. Urz. WE L 176 z 15.07.1977, z późn. zm.),

3) dyrektywy 80/154/EWG z dnia 21 stycznia 1980 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie położnictwa i zawierającej środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 033 z 11.02.1980, z późn. zm.),

4) dyrektywy 80/155/EWG z dnia 21 stycznia 1980 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do podejmowania i wykonywania działalności przez położne (Dz. Urz. WE L 33 z 11.02.1980, z późn. zm.),

5) dyrektywy 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE L 206 z 31.07.2001).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawnych prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie — z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej — dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.”;

2) w art. 3 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Ilekroć w ustawie jest mowa o „państwie członkowskim Unii Europejskiej”, należy przez to rozumieć również „państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim

Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską”.”;

3) w art. 7 ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Studia, o których mowa w ust. 2 pkt 3 lit. b i w ust. 3 pkt 3 lit. b, trwają co najmniej 6 semestrów i obejmują co najmniej 4 600 godzin kształcenia zawodowego, w tym zajęcia praktyczne stanowią co najmniej jedną drugą, a zajęcia teoretyczne co najmniej jedną trzecią wymiaru kształcenia.”;

4) w art. 8 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo używania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej odpowiedniego tytułu zawodowego wymienionego w ust. 1 i 2, jeżeli posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument nadany przez to państwo, potwierdzający kwalifikacje uprawniające do wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej.”;

5) dodaje się art. 10a w brzmieniu:

„Art. 10a. 1. Pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo, z zastrzeżeniem ust. 2, posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub jego skrótem, jeżeli ten tytuł lub jego skrót nie jest tożsamy z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego pielęgniarka, położna nie jest uprawniona.

2. Okręgowa rada pielęgniarek i położnych może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie uzyskany przez pielęgniarkę, położną był używany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.

3. Jeżeli tytuł określający wykształcenie uzyskany przez pielęgniarkę, położną będącą obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie jest tożsamy i może być mylony z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego pielęgniarka, położna nie jest uprawniona, w szczególności, gdy jego uzyskanie wymaga na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej dodatkowego wykształcenia, którego pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej nie posiada, może posługiwać się oryginalnym tytułem używanym w państwie członkowskim Unii Euro-

pejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa, w języku oryginalnym w formie określonej przez okręgową radę pielęgniarek i położnych.”;

6) w art.10x:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli zakres programu kształcenia odbytego w państwach członkowskich Unii Europejskiej nie odpowiada zakresowi programu kształcenia wymaganemu do uzyskania tytułu specjalisty w danej dziedzinie pielęgniarstwa albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej, minister właściwy do spraw zdrowia może uznać tytuł specjalisty uzyskany w państwach członkowskich Unii Europejskiej za równoważny tytułowi specjalisty w danej dziedzinie pielęgniarstwa albo dziedzinie mającej zastosowanie w ochronie zdrowia w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z zasadami określonymi w ustawie z dnia 26 kwietnia 2001 r. o zasadach uznawania nabytych w państwach członkowskich Unii Europejskiej kwalifikacji do wykonywania zawodów regulowanych (Dz. U. Nr 87, poz. 954, z 2002 r. Nr 71, poz. 655 oraz z 2003 r. Nr 190, poz. 1864).”

b) uchyla się ust. 3—7;

7) w art. 11 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

„4. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

5. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie konieczny do wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej, uwzględniając zakres uprawnień zawodowych określonych w art. 4 i 5 oraz biorąc pod uwagę obowiązujące w tym zakresie przepisy prawa Unii Europejskiej.”;

8) po art. 11 dodaje się art. 11a—11h w brzmieniu:

„Art. 11a. Pielęgniarka będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej przysługuje prawo wykonywania zawodu pielęgniarki, jeżeli:

- 1) posiada jeden z tytułów zawodowych wymienionych w załączniku nr 1,
- 2) posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, wy-

dany przez odpowiednie władze lub organizację państwa członkowskiego Unii Europejskiej,

- 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- 4) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu, potwierdzony zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze lub organizację państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 5) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizację państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że nie została pozbawiona prawa wykonywania zawodu lub prawo to nie zostało zawieszono i nie toczy się przeciwko niej postępowanie w sprawie pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
- 6) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu pielęgniarki.

Art. 11b. Położnej będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej przysługuje prawo wykonywania zawodu położnej, jeżeli:

- 1) posiada jeden z tytułów zawodowych wymienionych w załączniku nr 2,
- 2) posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu położnej wydany przez odpowiednie władze lub organizację państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli kształcenie w zakresie położnictwa spełnia jeden z następujących warunków:
 - a) odbyło się w pełnym wymiarze i trwało co najmniej trzy lata, a rozpoczęcie kształcenia było uzależnione od posiadania dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu uprawniającego do podjęcia nauki w szkole wyższej, natomiast w przypadku braku takiego dokumentu rozpoczęcie kształcenia było uzależnione od dokumentu stwierdzającego równoważny poziom wiedzy albo nastąpiła po nim praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem stwierdzającym, że położna, po uzyskaniu kwalifikacji do wykonywania czynności położnej, pracowała jako położna w szpitalu lub uprawnionej w tym zakresie placówce służby zdrowia przez okres co najmniej dwóch lat,

- b) odbyło się w pełnym wymiarze i trwało co najmniej dwa lata lub 3 600 godzin i było przeznaczone dla osób posiadających dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną,
- c) odbyło się w pełnym wymiarze i trwało co najmniej 18 miesięcy lub 3 000 godzin i było przeznaczone dla osób posiadających dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, po którym nastąpiła praktyka zawodowa potwierdzona zaświadczeniem stwierdzającym, że położna, po uzyskaniu kwalifikacji do wykonywania czynności położnej, pracowała jako położna w szpitalu lub uprawnionej w tym zakresie placówce służby zdrowia przez okres co najmniej roku,
- 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych,
- 4) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu, potwierdzony zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej,
- 5) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że nie została pozbawiona prawa wykonywania zawodu lub prawo to nie zostało zawieszono i nie toczy się przeciwko niej postępowanie w sprawie pozbawienia lub zawieszenia prawa wykonywania zawodu,
- 6) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu położnej.
- Art. 11c. 1. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji, uprawniającym do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 4, uważa się dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli kształcenie zostało rozpoczęte przed dniem:
- 1) 29 czerwca 1977 r. w Królestwie Belgii, Republice Włoskiej, Republice Federalnej Niemiec, Republice Francuskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga i Królestwie Niderlandów,
 - 2) 29 czerwca 1979 r. w Królestwie Danii, w Republice Irlandii i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - 3) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
 - 4) 1 stycznia 1986 r. w Republice Portugalii i Królestwie Hiszpanii,
 - 5) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Litewskiej,
 - 6) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej pod warunkiem, że dokument poświadczający formalne kwalifikacje pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną uprawnia do wykonywania zawodu pielęgniarki na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze lub organizacje Republiki Federalnej Niemiec,
 - 7) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii, w przypadku Republiki Słowenii,
 - 8) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Estońskiej,
 - 9) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Łotewskiej,
 - 10) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji,
 - 11) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Królestwie Norwegii, Republice Islandii,
 - 12) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - 13) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
 - 14) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej,

- Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej — oraz do dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji zostało dołączone zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami, wykonywała zawód pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia.
2. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji, uprawniającym do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu położnej, o którym mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 4, uważa się dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli kształcenie zostało rozpoczęte przed dniem:
- 1) 23 stycznia 1983 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Greckiej, Republice Francuskiej, Republice Irlandii, Republice Włoskiej, Wielkim Księstwie Luksemburga, Królestwie Niderlandów i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - 2) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii i Republice Portugalii,
 - 3) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Litewskiej,
 - 4) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej pod warunkiem, że dokument poświadczający formalne kwalifikacje położnej uprawnia do wykonywania zawodu położnej na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze lub organizacje Republiki Federalnej Niemiec,
 - 5) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii, w przypadku Republiki Słowenii,
 - 6) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Estońskiej,
 - 7) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich, w przypadku Republiki Łotewskiej,
 - 8) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji,
 - 9) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Królestwie Norwegii, Republice Islandii,
 - 10) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - 11) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
 - 12) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej
- oraz do dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie formalnych kwalifikacji zostało dołączone zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami wykonywała zawód położnej przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia.
3. W przypadku pielęgniarki, położnej będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, której dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej nie odpowiada dokumentom, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 4, kwalifikacje są uznawane po przedstawieniu zaświadczenia wydanego przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzającego, że te kwalifikacje zostały uzyskane po odbyciu kształcenia zgodnego z przepisami prawa Unii Europejskiej.
4. W przypadku położnej będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej posiadającej dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu położnej, której kształcenie zostało rozpoczęte przed dniem 3 października 1990 r. na terytorium byłej Niemieckiej Republiki Demokratycznej i odpowiada wszystkim minimalnym wymogom kształcenia zgodne-

go z przepisami prawa Unii Europejskiej, ale jest uznawane tylko pod warunkiem uzupełnienia go praktyką zawodową, kwalifikacje są uznawane po przedstawieniu zaświadczenia wydane go przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że wykonywał zawód położnej w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez co najmniej dwa lata w okresie pięciu lat bezpośrednio poprzedzających datę wystawienia zaświadczenia.

Art.11d. 1. Pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo przebywająca na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, może czasowo wykonywać zawód pielęgniarki, położnej bez konieczności uzyskania prawa wykonywania zawodu pielęgniarki albo prawa wykonywania zawodu położnej, jeżeli każdorazowo przed rozpoczęciem wykonywania zawodu złoży w okręgowej izbie pielęgniarek i położnych właściwej ze względu na miejsce wykonywania zawodu:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej, ze wskazaniem miejsca i czasu wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, oraz
 - 2) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że wykonuje zawód pielęgniarki, położnej w tym państwie, oraz
 - 3) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że posiada jeden z dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki, położnej.
2. Jeżeli zaistniała nagła potrzeba udzielenia świadczenia przez pielęgniarkę, położną, o której mowa w ust. 1, dokumenty, o których mowa w ust. 1, mogą być złożone niezwłocznie po udzieleniu świadczenia.
3. Dokumenty, o których mowa w ust. 1, zachowują ważność przez okres 12 miesięcy od dnia ich wydania.
4. Jeżeli pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej mająca miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium

Rzeczypospolitej Polskiej zostanie pozbawiona w całości albo w części prawa wykonywania zawodu, zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu oraz inne dokumenty świadczące o posiadaniu tego prawa tracą swoją ważność z dniem pozbawienia jej w całości albo w części prawa wykonywania zawodu.

Art.11e. 1. Jeżeli Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych lub okręgowe rady pielęgniarek i położnych posiadają informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez pielęgniarkę, położną będącą obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu pielęgniarki, położnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, informują o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa pielęgniarka, położna i występują z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.

2. Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych lub okręgowe rady pielęgniarek i położnych mają obowiązek:

- 1) dokonania na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej weryfikacji informacji, które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu pielęgniarki, położnej na terytorium tego państwa niezwłocznie, nie później jednak niż w okresie trzech miesięcy od dnia przedstawienia informacji,
- 2) informowania o wynikach weryfikacji, o której mowa w pkt 1, odpowiednie władze lub organizacje wnioskującego państwa.

3. Informacje uzyskane w ramach weryfikacji, o których mowa w ust. 1 i 2, Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych oraz okręgowe rady pielęgniarek i położnych są obowiązane zachować w tajemnicy.

4. Dokumenty przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres trzech miesięcy od dnia ich wydania.

Art. 11f. Jeżeli pielęgniarka, położna będąca obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu pielęgniarki, położ-

nej inny niż dokumenty, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 4, uznaje się go za równoważny z tymi dokumentami, jeżeli przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że ten dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji został uzyskany po ukończeniu kształcenia zgodnego z przepisami prawa Unii Europejskiej i jest traktowany przez te władze lub organizacje za równoważny z dokumentami, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 11 ust. 4.

Art. 11g. 1. Okręgowa rada pielęgniarek i położnych, rozpatrując wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu obywatelowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej bierze pod uwagę:

- 1) dyplomy, świadectwa oraz inne dokumenty potwierdzające posiadanie formalnych kwalifikacji pielęgniarki, położnej, uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej,
- 2) odbyte kształcenie oraz doświadczenie zawodowe, porównując je z kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania zawodu pielęgniarki lub położnej w Rzeczypospolitej Polskiej.

2. Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu w sytuacji, o której mowa w ust. 1, powinno być dokonane w terminie 3 miesięcy od dnia złożenia wniosku przez pielęgniarkę, położną wraz z pełną dokumentacją.

Art. 11h. Okręgowa izba pielęgniarek i położnych, na wniosek pielęgniarki lub położnej będącej członkiem tej izby, wydaje:

- 1) zaświadczenie stwierdzające, że pielęgniarka lub położna posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej oraz że posiadany dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji odpowiada dokumentom potwierdzającym formalne kwalifikacje pielęgniarki lub położnej wynikające z przepisów prawa Unii Europejskiej,
- 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej,
- 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.”;

9) w art. 12 po ust. 2a dodaje się ust. 2b i 2c w brzmieniu:

„2b. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 2a, ulega zawieszeniu w przypadku, gdy Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych lub okręgowa rada pielęgniarek i położnych skieruje wniosek, o którym mowa w art. 11e ust. 1, do czasu otrzymania weryfikacji informacji, nie dłużej jednak niż na 3 miesiące.

2c. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, okręgowa rada pielęgniarek i położnych zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa o potwierdzenie autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów wydanych przez to państwo oraz o poświadczenie, że pielęgniarka, położna zamierzająca wykonywać zawód w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskała kształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

10) dodaje się załączniki nr 1 i 2 w brzmieniu:

„Załączniki do ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o zawodach pielęgniarki i położnej

Załącznik nr 1

Wykaz tytułów zawodowych pielęgniarek

- 1) „Krankenschwester” lub „Krankenpfleger” w Republice Federalnej Niemiec,
- 2) „hospitalier(ère)/verpleegassistente(e)” lub „infirmier(ère) hospitalier(ère)/ ziekenhuisverpleger (-verpleegster)” w Królestwie Belgii,
- 3) „sygeplejerske” w Królestwie Danii,
- 4) „infirmier(ère)” w Republice Francuskiej,
- 5) „Registered General Nurse” w Republice Irlandii,
- 6) „infermiere professionale” w Republice Włoskiej,
- 7) „infirmier” w Wielkim Księstwie Luksemburga,
- 8) „verpleegkundige” w Królestwie Niderlandów,
- 9) „State Registered Nurse” lub „Registered General Nurse” w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
- 10) „Διπλωματούχος ή πτυχιούχος νοσοκόμος νοσηλεύτριας ή νοσηλεύτρια” w Republice Greckiej,
- 11) „Enfermero/a diplomado/a” w Królestwie Hiszpanii,
- 12) „enfermeiro” w Republice Portugalii,
- 13) „Diplomierte Krankenschwester/Diplomierter Krankenpfleger” w Republice Austrii,

14) „sairaanhoitaja — sjuuskötare” w Republice Finlandii, 15) „sjuusköterska” w Królestwie Szwecji, 16) „všeobecná sestra/všeobecný ošetrovatel” w Republice Czeskiej, 17) „ōde” w Republice Estońskiej, 18) „Εγγεγραμμένος Νοσηλευτής” w Republice Cypryjskiej, 19) „māsa” w Republice Łotewskiej, 20) „Bendrosios praktikos slaugytojas” w Republice Litewskiej, 21) „ápoló” w Republice Węgierskiej, 22) „Infermier Registrat tal-Ewwel Livell” w Republice Malty, 23) „diplomirana medicinska sestra / diplomirani zdravstvenik” w Republice Słowenii, 24) „sestra” w Republice Słowackiej, 25) „hjúkrunarfrdingur” w Republice Islandii, 26) „Krankenschwester — Krankenpfleger” w Księstwie Liechtensteinu, 27) „offentlig godkjent sykepleier” w Królestwie Norwegii, 28) „infirmière”, „infirmier”, „Krankenschwester”, „Krankenpfleger”, „infermiera” lub „infirmiere” w Konfederacji Szwajcarskiej.	14) „kättilö — barnmorska” w Republice Finlandii, 15) „barnmorska” w Królestwie Szwecji, 16) „porodní asistentka/porodní asistent” w Republice Czeskiej, 17) „ammaemand” w Republice Estońskiej, 18) „Εγγεγραμμένη Μαία” Republice Cypryjskiej, 19) „vecmāte” w Republice Łotewskiej, 20) „akušeris” w Republice Litewskiej, 21) „szülész” w Republice Węgierskiej, 22) „qabla” w Republice Malty, 23) „diplomirana babica / Diplomirani babičar” w Republice Słowenii, 24) „pôrodná asistentka” w Republice Słowackiej, 25) „ljósmódir” w Republice Islandii, 26) „Hebamme” w Księstwie Liechtensteinu, 27) „jordmor” w Królestwie Norwegii, 28) „sage-femme”, „Hebamme” lub „levatrice” w Konfederacji Szwajcarskiej.”.

Art. 2. W ustawie z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich (Dz. U. Nr 30, poz. 158, z późn. zm.³⁾) wprowadza się następujące zmiany:

- 1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

- 1) dyrektywy 78/686/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji osób wykonujących zawód lekarza dentystry, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsięwzięcia i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 233 z 24.08.1978, z późn. zm.),
- 2) dyrektywy 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. mającej na celu ułatwienie swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji (Dz. Urz. WE L 165 z 07.07.1993, z późn. zm.).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawnych prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie — z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej — dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.”;

³⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1990 r. Nr 20, poz. 120, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 28, poz. 152, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2001 r. Nr 126, poz. 1383 oraz z 2002 r. Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052.

Załącznik nr 2

Wykaz tytułów zawodowych położnych

- 1) „Hebamme” lub „Entbindungspfleger” w Republice Federalnej Niemiec,
- 2) „accoucheuse/vroedvrouw” w Królestwie Belgii,
- 3) „jordmoder” w Królestwie Danii,
- 4) „sage-femme” w Republice Francuskiej,
- 5) „midwife” w Republice Irlandii,
- 6) „ostetrica” w Republice Włoskiej,
- 7) „sage-femme” w Wielkim Księstwie Luksemburga,
- 8) „verloskundige” w Królestwie Niderlandów,
- 9) „midwife” w Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
- 10) „μαία” lub „μαιευτής” w Republice Greckiej,
- 11) „matrona” lub „asistente obstétrico” w Królestwie Hiszpanii,
- 12) „enfermeiro especialista Em enfermagem de saúde materna e obstétrica” w Republice Portugalii,
- 13) „Hebamme” w Republice Austrii,

2) w art. 1 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Tworzy się samorząd lekarzy i lekarzy dentyistów, zwany dalej „samorządem lekarzy”.”;

3) w art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o państwie członkowskim Unii Europejskiej, należy przez to rozumieć również państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską.”;

4) w art. 4 w ust. 2 w pkt 11 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 12 w brzmieniu:

„12) uznawanie kwalifikacji lekarzy, będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, zamierzających wykonywać zawód lekarza na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

5) art. 61a otrzymuje brzmienie:

„Art. 61a. 1. W przypadku gdy Naczelna Rada Lekarska lub okręgowe rady lekarskie posiadają informacje dotyczące spraw, które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza, a w szczególności dotyczące postępowania dyscyplinarnego lub karnego wobec osoby, która zamierza wykonywać lub wykonuje zawód lekarza w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej, przekazuje takie informacje odpowiednim władzom lub organizacjom tego państwa.

2. W przypadku gdy Naczelna Rada Lekarska lub okręgowa rada lekarska otrzyma informacje od odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej o zdarzeniu, które może mieć wpływ na wykonywanie przez daną osobę zawodu lekarza, podejmuje odpowiednie działania dla sprawdzenia prawdziwości tych informacji oraz w zależności od ustaleń podejmuje postępowanie, o którym mowa w art. 41—57. Właściwa rada informuje odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, od których pochodzi informacja, o podjętych środkach w terminie trzech miesięcy od dnia otrzymania informacji.

3. Naczelna Rada Lekarska oraz okręgowe rady lekarskie są obowiązane zachować w tajemnicy informacje, o których mowa w ust. 1 i 2.”.

Art. 3. W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o samorządzie pielęgniarek i położnych (Dz. U. Nr 41, poz. 178, z późn. zm.⁴⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

1) dyrektywy 77/452/EWG z dnia 27 czerwca 1977 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 176 z 15.07.1977, z późn. zm.),

2) dyrektywy 80/154/EWG z dnia 21 stycznia 1980 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie położnictwa i zawierającej środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 033 z 11.02.1980, z późn. zm.),

3) dyrektywy 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentyisty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE L 206 z 31.07.2001).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawnych prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie — z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej — dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.”;

2) w art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o „państwie członkowskim Unii Europejskiej”, należy przez to rozumieć również „państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską”.”;

⁴⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1996 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 91, poz. 410, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 120, poz. 1268 oraz z 2002 r. Nr 62, poz. 559, Nr 153, poz. 1271 i Nr 240, poz. 2052.

3) w art. 4 w ust.1 w pkt 15 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 16 w brzmieniu:

„16) uznawanie kwalifikacji pielęgniarek i położnych będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, zamierzających wykonywać zawód pielęgniarki lub położnej na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

4) po rozdziale 2 dodaje się rozdział 2a w brzmieniu:

„Rozdział 2a

Rejestry pielęgniarek i położnych

Art. 11a. 1. Centralny Rejestr Pielęgniarek i Położnych prowadzi Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych.

2. Rejestr, o którym mowa w ust. 1, jest prowadzony w formie elektronicznej, w sposób uniemożliwiający jego uszkodzenie, zniszczenie lub dostęp osób nieupoważnionych.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia może, w ramach środków budżetu państwa, których jest dysponentem, dofinansować koszty związane z prowadzeniem rejestru, o którym mowa w ust. 1.

Art. 11b. Rejestr, o którym mowa w art. 11a ust. 1, zawiera następujące dane:

1) imię (imiona) i nazwisko,

2) nazwisko rodowe,

3) imiona rodziców,

4) płeć,

5) miejsce i datę urodzenia,

6) numer ewidencyjny PESEL, a w przypadku gdy pielęgniarce lub położnej nie nadano tego numeru — serię i numer dowodu osobistego lub paszportu albo numer identyfikacyjny innego dokumentu, na podstawie którego możliwe jest ustalenie danych,

7) numer NIP — w odniesieniu do pielęgniarki, położnej, posiadającej taki numer,

8) obywatelstwo (obywatelstwa),

9) adres zamieszkania,

10) tytuł zawodowy,

11) numer zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu albo ograniczonego prawa wykonywania zawodu oraz numery poprzednich zaświadczeń o prawie wykonywania zawodu z określeniem organu wydającego zaświadczenie i daty wydania,

12) informację o posiadaniu prawa wykonywania zawodu w innym państwie niż Rzeczpospolita Polska,

13) informację o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu,

14) nazwę ukończonej szkoły pielęgniarskiej lub szkoły położnych, numer dyplomu i datę jego wydania oraz rok ukończenia tej szkoły,

15) datę rozpoczęcia wykonywania zawodu,

16) datę i miejsce rozpoczęcia i ukończenia stażu podyplomowego,

17) datę i rodzaj ukończonego kształcenia podyplomowego, nazwę organizatora kształcenia wydającego zaświadczenie oraz w przypadku szkolenia specjalizacyjnego numer dyplomu oraz datę jego wystawienia,

18) stopień naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego stopień,

19) tytuł naukowy, datę jego uzyskania oraz nazwę organu nadającego tytuł,

20) nazwę pracodawcy oraz datę zatrudnienia i stanowisko, poczynając od daty rozpoczęcia wykonywania zawodu,

21) informację o prowadzeniu indywidualnej, indywidualnej specjalistycznej lub grupowej praktyki pielęgniarek, położnych wraz z numerem wpisu do właściwego rejestru,

22) informację o zaprzestaniu wykonywania zawodu,

23) informację o zawieszeniu prawa wykonywania zawodu,

24) informację o zrzeczeniu się prawa wykonywania zawodu,

25) stosunek do służby wojskowej w odniesieniu do obywateli Rzeczypospolitej Polskiej,

26) informację o skreśleniu z rejestru pielęgniarek i rejestru położnych prowadzonego przez właściwą okręgową radę pielęgniarek i położnych.

Art. 11c. 1. Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych na wniosek osoby wpisanej do rejestru dokonuje wypisów z rejestru, o którym mowa w art. 11a ust. 1, w zakresie dotyczącym tej osoby.

2. Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych na wniosek odpowiednich władz lub organizacji państwa członkowskiego Unii Europejskiej udostępnia z reje-

stru, o którym mowa w art. 11a ust. 1, niezbędne do uznania kwalifikacji informacji, o które wnoszą odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, a które mogą mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu pielęgniarki, położnej na terytorium tego państwa.

3. Na wniosek upoważnionych organów udostępnia się informacje zawarte w rejestrze dla celów statystycznych.

Art. 11d. Pielęgniarka, położna wpisana do rejestru, o którym mowa w art. 11a ust. 1, jest obowiązana do przekazywania Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych danych z prowadzonego przez siebie rejestru pielęgniarek i rejestru położnych, o wszelkich zmianach danych, o których mowa w art. 11b, nie później jednak niż w terminie 14 dni od dnia ich powstania.

Art. 11e. Okręgowa rada pielęgniarek i położnych jest obowiązana do przekazywania Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych danych z prowadzonego przez siebie rejestru pielęgniarek i rejestru położnych, nie później niż w terminie 7 dni od daty dokonania wpisu do odpowiedniego rejestru.

Art. 11f. Naczelna Rada Pielęgniarek i Położnych jest obowiązana przekazywać do dnia 23 grudnia każdego roku ministrowi właściwemu do spraw zdrowia informacje o aktualnej liczbie i strukturze zatrudnienia pielęgniarek i położnych wykonujących zawód na terenie działania poszczególnych okręgowych rad pielęgniarek i położnych.

Art. 11g. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowy sposób prowadzenia Centralnego Rejestru Pielęgniarek i Położnych, w tym sposób aktualizacji danych zawartych w tym rejestrze oraz sposób udostępniania danych wpisanych do tego rejestru, kierując się koniecznością zapewnienia wiarygodności oraz ochrony danych.

Art. 11h. 1. Okręgowa rada pielęgniarek i położnych prowadzi rejestr pielęgniarek i rejestr położnych.

2. Rejestry, o których mowa w ust. 1, zawierają dane, o których mowa w art. 11b pkt 1—25.

3. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, sposób prowadzenia rejestru pielęgniarek i rejestru położnych oraz sposób udostępniania danych wpisanych do rejestru, kierując się koniecznością zapewnienia wiarygodności oraz ochrony danych.”;

5) w art. 24 uchyla się ust. 5;

6) w art. 33 w ust. 1 w pkt 8 kropkę zastępuje się przecinkiem dodaje się pkt 9 w brzmieniu:

„9) prowadzi Centralny Rejestr Pielęgniarek i Położnych.”.

Art. 4. W ustawie z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (Dz. U. z 2003 r. Nr 9, poz. 108) wprowadza się następujące zmiany:

1) do tytułu ustawy dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„1) Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

1) dyrektywy 85/432/EWG z dnia 16 września 1985 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie niektórych rodzajów działalności w dziedzinie farmacji (Dz. Urz. WE L 253 z 24.09.1985, z późn. zm.);

2) dyrektywy 85/433/EWG z dnia 16 września 1985 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie farmacji, zawierającej środki mające na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości odnoszącego się do niektórych działalności z dziedziny farmacji (Dz. Urz. WE L 253 z 24.09.1985, z późn. zm.);

3) dyrektywy 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywę 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE L 206 z 31.07.2001).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawnych prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie — z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej — dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.”;

2) dodaje się art. 1a w brzmieniu:

„Art. 1a. Ilekroć w ustawie jest mowa o „państwie członkowskim Unii Europejskiej”, należy przez to rozumieć również „państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską”.”;

3) art. 2b otrzymuje brzmienie:

„Art.2b. 1. Farmaceutą jest osoba, która spełnia jeden z następujących warunków:

- 1) ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej pięcioletnie studia na kierunku farmacja w szkole wyższej obejmujące co najmniej sześciomiesięczny staż w aptece i uzyskała tytuł zawodowy magistra;
 - 2) ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej czteroletnie lub pięcioletnie studia na kierunku farmacja w szkole wyższej i uzyskała tytuł zawodowy magistra;
 - 3) posiada dyplom wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej potwierdzający ukończenie co najmniej pięcioletnich studiów na kierunku farmacja w szkole wyższej obejmujących co najmniej sześciomiesięczny staż w aptece, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej, zgodnie z odrębnymi przepisami, za równoważny z dyplomem i tytułem zawodowym magistra uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej;
 - 4) posiada kwalifikacje potwierdzone dokumentem, o którym mowa w ust. 3.
2. Naczelna Rada Aptekarska, na wniosek farmaceuty, wydaje:
- 1) zaświadczenie stwierdzające, że farmaceuta posiada kwalifikacje zgodne z wymaganiami wynikającymi z przepisów prawa Unii Europejskiej oraz, że posiadany dyplom ukończenia studiów wyższych odpowiada dokumentom poświadczającym posiadanie formalnych kwalifikacji farmaceuty wynikających z przepisów prawa Unii Europejskiej;
 - 2) zaświadczenie o przebiegu pracy zawodowej;
 - 3) inne zaświadczenia wymagane przez odpowiednie władze lub organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej zgodnie z przepisami prawa Unii Europejskiej.
3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów, świadectw i innych dokumentów wydanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu farmaceuty

przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, uwzględniając w szczególności nazwy dyplomów, świadectw i innych dokumentów oraz oznaczenie podmiotów wydających te dokumenty.

4. Za równoważne z dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem potwierdzającym posiadanie formalnych kwalifikacji, uprawniającym do wykonywania w Rzeczypospolitej Polskiej zawodu farmaceuty, o którym mowa w ust. 3, uważa się dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty wydane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli kształcenie zostało rozpoczęte przed dniem:

- 1) 1 października 1987 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Federalnej Niemiec, Republice Greckiej, Królestwie Hiszpanii, Republice Francuskiej, Republice Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej, Republice Portugalii i Królestwie Niderlandów;
- 2) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej;
- 3) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej;
- 4) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii;
- 5) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej;
- 6) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej;
- 7) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji;
- 8) 1 listopada 1993 r. w Republice Włoskiej;
- 9) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Królestwie Norwegii i Republice Islandii;
- 10) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu;
- 11) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej;
- 12) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Re-

publice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej

— oraz do dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu dołączone zostało zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że osoba posługująca się tymi dokumentami, wykonywała zawód farmaceuty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia.

5. W przypadku farmaceuty będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, którego dyplom, świadectwo lub inne dokumenty potwierdzające posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu farmaceuty nie odpowiadają dokumentom, o których mowa w przepisach wydanych na podstawie ust. 3, kwalifikacje są uznawane po przedstawieniu zaświadczenia wydanego przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, stwierdzającego, że kwalifikacje zostały uzyskane po odbyciu kształcenia zgodnego z przepisami prawa Unii Europejskiej.

6. Naczelna Rada Aptekarska, rozpatrując wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu obywatelowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej bierze po uwagę:

- 1) dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu farmaceuty uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 2) odbyte kształcenie oraz doświadczenie zawodowe, porównując je z kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania zawodu farmaceuty w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

4) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Prawo wykonywania zawodu farmaceuty stwierdza okręgowa rada aptekarska właściwa ze względu na miejsce wykonywania zawodu farmaceuty w odniesieniu do obywatela polskiego, który:

- 1) spełnia wymagania określone w art. 2b ust. 1;
- 2) posiada stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu potwierdzony orzeczeniem lekarskim;

3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych.”;

5) uchyla się art. 4a;

6) art. 4b—4e otrzymują brzmienie:

„Art. 4b. 1. Prawo wykonywania zawodu farmaceuty w odniesieniu do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdza Naczelna Rada Aptekarska, jeżeli osoba ta:

- 1) posiada dyplom, świadectwo lub inny dokument potwierdzający posiadanie formalnych kwalifikacji uprawniających do wykonywania zawodu farmaceuty, wydany przez państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 2) spełnia wymagania określone w art. 4 pkt 2 i 3;
- 3) złoży oświadczenie, że posiada znajomość języka polskiego w mowie i piśmie w zakresie koniecznym do wykonywania zawodu farmaceuty.

2. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów, świadectw lub innych dokumentów potwierdzających posiadanie formalnych kwalifikacji do wykonywania zawodu farmaceuty, wydanych przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, lub dokumentów, o których mowa w art. 2b ust. 4 i 5, Naczelna Rada Aptekarska zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa, o potwierdzenie ich autentyczności.

Art. 4c. 1. W celu uzyskania dokumentu potwierdzającego prawo wykonywania zawodu farmaceuty należy przedstawić okręgowej radzie aptekarskiej, na obszarze której zamierza się wykonywać zawód, dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 2b ust. 1 i art. 4 pkt 2, oraz oświadczenie o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych.

2. Farmaceuta, będący obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w celu uzyskania dokumentu potwierdzającego prawo wykonywania zawodu farmaceuty przedstawia Naczelnej Radzie Aptekarskiej dokumenty potwierdzające spełnienie wymagań, o których mowa w art. 4 pkt 2 i 4b ust. 1 pkt 1, oraz oświadczenie o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych oraz oświadczenie, o którym mowa w art. 4b ust. 1 pkt 3.

3. W stosunku do farmaceuty będącego obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej za wystarczające w zakresie spełniania wymagań, o których mowa w art. 4 pkt 2, uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia, wymagane do wykonywania zawodu farmaceuty w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego farmaceuta jest obywatelem lub z którego przybywa. Jeżeli w państwie tym dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie odpowiadające dokumentom wydawanym w Rzeczypospolitej Polskiej.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, mogą być przedstawiane przez okres 3 miesięcy od dnia ich wystawienia.

Art. 4d. 1. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w art. 4c, okręgowa rada aptekarska lub Naczelna Rada Aptekarska podejmuje uchwałę w sprawie stwierdzenia prawa wykonywania zawodu i wydaje dokument „Prawo wykonywania zawodu farmaceuty”.

2. Minister właściwy do spraw zdrowia określi, w drodze rozporządzenia, wzór dokumentu, o którym mowa w ust. 1, obejmujący w szczególności niezbędne dane dotyczące farmaceuty oraz posiadanych przez niego kwalifikacji oraz adnotacje odnoszące się do wykonywania zawodu, kierując się przydatnością danych zawartych w tym dokumencie.

Art. 4e. 1. Stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty lub odmowa stwierdzenia powinna być dokonana przez okręgową radę aptekarską lub Naczelną Radę Aptekarską niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia złożenia wszystkich niezbędnych dokumentów.

2. Jeżeli Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie posiadają informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez farmaceutę będącego obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty, informują o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa farmaceuta i występują z wnioskiem o weryfikację tych informacji

oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.

3. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, ulega zawieszeniu w przypadku, gdy Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowa rada aptekarska złoży wniosek, o którym mowa w ust. 2 oraz art. 4b ust. 2, do czasu otrzymania odpowiedzi, nie dłużej jednak niż na 3 miesiące.

4. Naczelna Rada Aptekarska lub okręgowe rady aptekarskie mają obowiązek:

1) dokonania weryfikacji informacji, o które wnosi odpowiednia władza lub organizacja innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, które mogą mieć wpływ na stwierdzenie prawa wykonywania zawodu farmaceuty w państwach członkowskich Unii Europejskiej;

2) informowania o wynikach weryfikacji, o której mowa w pkt 1, odpowiednie władze lub organizacje wnioskującego państwa innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

5. Weryfikacja informacji, o których mowa w ust. 4, musi zostać zakończona niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 3 miesięcy, licząc od dnia przedstawienia przez farmaceutę pełnej dokumentacji.

6. Naczelna Rada Aptekarska oraz okręgowe izby aptekarskie są obowiązane zachować w tajemnicy informacje, o których mowa w ust. 2 i 4.

7. Dokumenty przekazane w ramach weryfikacji zachowują ważność przez okres 3 miesięcy od dnia ich wydania.”;

7) w art. 4f:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Prawo wykonywania zawodu farmaceuty w odniesieniu do cudzoziemca okręgowa rada aptekarska może stwierdzić, jeżeli spełnia on warunki określone w art. 4 oraz wykazuje wystarczającą znajomość języka polskiego w mowie i piśmie, potwierdzoną egzaminem zorganizowanym i przeprowadzonym przez Naczelną Radę Aptekarską.”,

b) po ust. 1 dodaje się ust. 1a w brzmieniu:

„1a. Prawo wykonywania zawodu farmaceuty w odniesieniu do cudzoziemca posiadającego dyplom, świadectwo lub inny dokument, o którym mowa w art. 2b ust. 3, okręgowa rada aptekarska może stwierdzić pod warunkiem, że dany dokument został

uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

8) art. 4g otrzymuje brzmienie:

„Art. 4g. 1. Farmaceuta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie, uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub jego skrótem, w przypadku gdy ten tytuł lub jego skrót nie jest tożsamy z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, do którego farmaceuta jest uprawniony.

2. Jeżeli tytuł, o którym mowa w ust.1, określający wykształcenie lub jego skrót może być mylony z tytułem zawodowym używanym na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, dla którego uzyskania wymagane jest dodatkowe szkolenie, którego farmaceuta nie posiada, może on posługiwać się oryginalnym tytułem używanym w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego jest obywatelem lub z którego przybywa, w języku oryginalnym w formie określonej przez Naczelną Radę Aptekarską.”;

9) uchyla się art. 5a;

10) w art. 15 ust. 4a otrzymuje brzmienie:

„4a. Obywatel innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej wykonujący na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej zawód farmaceuty jest wpisywany do rejestru farmaceutów oraz na listę członków wskazanej przez siebie okręgowej izby aptekarskiej, na podstawie przekazanej przez Naczelną Radę Aptekarską uchwały, o której mowa w art. 4d ust. 1, oraz dokumentów, o których mowa w art. 4c ust. 1, niezwłocznie, nie później jednak niż w terminie 7 dni od dnia otrzymania wszystkich niezbędnych dokumentów.”;

11) art. 17 otrzymuje brzmienie:

„Art. 17. 1. Farmaceuta, który nie wykonuje zawodu farmaceuty w aptece przez okres dłuższy niż 5 lat w ciągu ostatnich 6 lat, a zamierza podjąć jego wykonywanie w aptece, ma obowiązek zawiadomić o tym właściwą okręgową radę aptekarską i odbyć przeszkolenie uzupełniające trwające nie dłużej niż 6 miesięcy.

2. Nie stanowi przerwy w wykonywaniu zawodu farmaceuty wykonywanie:

1) funkcji z wyboru w organach izb aptekarskich, z wyłączeniem organów, o których mowa w art. 24 pkt 1 i art. 34 pkt 1;

2) pracy w charakterze nauczyciela akademickiego na wydziałach albo w innych jednostkach organizacyjnych szkół wyższych, które prowadzą studia na kierunku farmacja;

3) pracy w inspekcji farmaceutycznej;

4) pracy w ramach merytorycznej działalności redakcyjnej naukowo-zawodowych czasopism farmaceutycznych.

3. Program, czas trwania oraz sposób przeszkolenia uzupełniającego ustala Naczelna Rada Aptekarska, uwzględniając okres niewykonywania zawodu w aptece.

4. Koszt przeszkolenia uzupełniającego ponosi farmaceuta odbywający to przeszkolenie.

5. Szczegółowe warunki odbywania przeszkolenia uzupełniającego określa umowa zawarta przez farmaceutę z podmiotem prowadzącym przeszkolenie uzupełniające, wskazanym przez okręgową radę aptekarską, której członkiem jest farmaceuta zamierzający podjąć wykonywanie zawodu w aptece.

6. Przepisów ust. 1—5 nie stosuje się do obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, którzy zamierzają podjąć wykonywanie zawodu farmaceuty w Rzeczypospolitej Polskiej po raz pierwszy.”;

12) w art. 18:

a) ust. 7 otrzymuje brzmienie:

„7. Przepisów ust. 1—6 nie stosuje się do obywateli innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, którzy zamierzają podjąć wykonywanie zawodu farmaceuty w Rzeczypospolitej Polskiej po raz pierwszy.”,

b) uchyla się ust. 8—10;

13) art. 18a otrzymuje brzmienie:

„Art. 18a. Farmaceuta traci prawo wykonywania zawodu w razie:

1) ubezwłasnowolnienia całkowitego lub częściowego;

2) utraty praw publicznych;

3) pozbawienia prawa wykonywania zawodu.”;

14) w art. 19 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Od uchwał okręgowych rad aptekarskich w sprawach, o których mowa w art. 4, 4f ust. 1, art. 18 ust. 3 i art. 18a, przysługuje odwołanie do Naczelnej Rady Aptekarskiej, która podejmuje w tej sprawie uchwałę.”;

15) w art. 60 ust. 2a otrzymuje brzmienie:

„2a. Informacji o ukaraniu okręgowa rada aptekarska jest obowiązana udzielić na wniosek odpowiednich władz lub organizacji innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej.”.

Art. 5. W ustawie z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz. U. z 2002 r. Nr 21, poz. 204, z późn. zm.⁵⁾) wprowadza się następujące zmiany:

1) tytuł ustawy otrzymuje brzmienie:

„Ustawa o zawodach lekarza i lekarza dentystry¹⁾”;

2) dodaje się odnośnik nr 1 w brzmieniu:

„¹⁾ Przepisy niniejszej ustawy wdrażają postanowienia:

1) dyrektywy 78/686/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczącej wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji osób wykonujących zawód lekarza dentystry, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE L 233 z 24.08.1978, z późn. zm.);

2) dyrektywy 78/687/EWG z dnia 25 lipca 1978 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarza dentystry (Dz. Urz. WE L 233 z 24.08.1978, z późn. zm.);

3) dyrektywy 93/16/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. mającej na celu ułatwienie swobodnego przepływu lekarzy i wzajemnego uznawania ich dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji (Dz. Urz. WE L 165 z 07.07.1993, z późn. zm.);

4) dyrektywy 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE nr L 206 z 31.07.2001).

Dane dotyczące ogłoszenia aktów prawnych prawa Unii Europejskiej, zamieszczone w niniejszej ustawie — z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej — dotyczą ogłoszenia tych aktów w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej — wydanie specjalne.”;

3) w art. 2 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Wykonywanie zawodu lekarza dentystry polega na udzielaniu przez osobę posiadającą wymagane kwalifikacje, potwierdzone odpowiednimi dokumentami, świadczeń określonych w ust. 1, w zakresie chorób zębów, jamy ustnej, części twarzowej czaszki oraz okolic przyległych.”;

4) w art. 3 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ilekroć w ustawie jest mowa o państwie członkowskim Unii Europejskiej, należy przez to rozumieć również państwo członkowskie Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) — strony umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym oraz Konfederację Szwajcarską.”;

5) w art. 5 w ust. 2 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizację państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada na terenie tego państwa prawo do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry, które nie zostało zawieszane ani którego nie został pozbawiony, oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia albo zawieszenia prawa do wykonywania zawodu,” ;

6) art. 5a otrzymuje brzmienie:

„Art. 5a. 1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niespełniającej wymagań określonych w art. 5 ust. 1 pkt 2, ale:

1) posiadającej dokument poświadczający formalne kwalifikacje lekarza, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

a) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Republice Islandii i Królestwie Norwegii,

b) 3 kwietnia 1992 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na

⁵⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 76, poz. 691, Nr 152, poz. 1266 i Nr 153, poz. 1271 oraz z 2003 r. Nr 90, poz. 845.

- tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,
- c) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii lub Republice Portugalii,
 - d) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
 - e) 28 stycznia 1980 r. w Republice Włoskiej,
 - f) 20 grudnia 1976 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Republice Francuskiej, Królestwie Niderlandów, Republice Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - g) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - h) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
 - i) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,
 - j) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji,
 - k) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,
 - l) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,
 - m) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,
 - n) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii
- oraz zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że ten lekarz wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo
- 2) posiadającej dokument poświadczający formalne kwalifikacje lekarza dentyisty świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:
 - a) 28 stycznia 1980 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Królestwie Niderlandów, Republice Francuskiej, Republice Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,
 - b) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,
 - c) 28 lipca 1984 r. w Republice Włoskiej,
 - d) 1 stycznia 1986 r. w Republice Portugalii,
 - e) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, pod warunkiem że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza dentyisty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,
 - f) 1 stycznia 1991 r. w Królestwie Hiszpanii,
 - g) 1 stycznia 1994 r. w Królestwie Szwecji, Republice Finlandii, Republice Islandii i Królestwie Norwegii,
 - h) 1 stycznia 1999 r. w Republice Austrii,
 - i) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
 - j) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
 - k) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty, Republice Cypryjskiej lub byłej Czechosłowacji,
 - l) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,
 - m) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,

n) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,

o) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii

— oraz zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że ten lekarz dentysta wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

3) posiadającej zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez nią dokument poświadczający formalne kwalifikacje został wydany po uzyskaniu odpowiedniego wykształcenia niezbędnego do wykonywania zawodu i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom poświadczającym kwalifikacje wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust. 1, mogą być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty ich wydania.”;

7) w art. 5b ust. 1—4 otrzymują brzmienie:

„1. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która nabyła kwalifikacje lekarza w Republice Włoskiej, posiadającej zaświadczenie wydane przez odpowiednie włoskie władze stwierdzające, że osoba ta:

1) zdała egzamin specjalizacyjny przed odpowiednimi włoskimi władzami, w celu ustalenia, że posiadana przez nią wiedza i umiejętności odpowiadają kwalifikacjom potwierdzonym w dokumentach wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b;

2) wykonywała zawód lekarza dentystry zgodnie z prawem przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia;

3) jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

2. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego

Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Włoskiej, świadczące o rozpoczęciu kształcenia w okresie między dniem 28 stycznia 1980 r. a dniem 31 grudnia 1984 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

3. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Królestwie Hiszpanii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1986 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.

4. Okręgowa rada lekarska przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza dentystry osobie będącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, która posiada dyplom lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza nabyte w Republice Austrii, świadczące o rozpoczęciu kształcenia przed dniem 1 stycznia 1994 r., jeżeli osoba ta przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze, że wykonywała zawód lekarza dentystry przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia oraz że jest uprawniona do wykonywania zawodu lekarza dentystry na takich samych zasadach, jak posiadacze dyplomów lub dokumentów wymienionych w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”;

8) art. 5c otrzymuje brzmienie:

„Art. 5c. Okręgowa rada lekarska uznaje dyplomy lub inne dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry posiadane przez obywatela innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, inne niż dyplomy lub dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 6b, jeżeli osoba ta posiada zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, potwierdzające, że dyplom

lub dokument poświadczający formalne kwalifikacje został uzyskany w wyniku ukończenia kształcenia zgodnego z przepisami prawa Unii Europejskiej i jest traktowany przez te władze jako równoważny dyplomom lub dokumentom wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 6b.”;

9) art. 5e otrzymuje brzmienie:

„Art. 5e. Okręgowa rada lekarska rozpatrując wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu obywatelowi państwa członkowskiego Unii Europejskiej bierze pod uwagę:

- 1) dyplomy lub dokumenty poświadczające formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej;
- 2) odbyte kształcenie oraz doświadczenie zawodowe, porównując je z kwalifikacjami wymaganymi do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

10) w art. 6 w ust. 5 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) o których mowa w art. 5 ust. 1 pkt 4 — uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane do wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry w państwie członkowskim Unii Europejskiej, którego obywatelem jest lekarz, lekarz dentysta, lub w państwie członkowskim Unii Europejskiej, z którego lekarz, lekarz dentysta przybywa; w przypadku gdy dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie odnoszące się do stanu zdrowia,”;

11) w art. 6a:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Jeżeli okręgowa rada lekarska posiada informacje dotyczące ważnego zdarzenia, które wystąpiło przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i które może mieć wpływ na podjęcie lub wykonywanie zawodu lekarza, informuje o tym zdarzeniu państwo członkowskie Unii Europejskiej, którego obywatelstwo cudzoziemiec posiada lub z którego przybywa, i występuje z wnioskiem o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o działaniach, które zostały podjęte w związku z tym zdarzeniem.”,

b) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów lub dokumentów wydanych przez władze lub

organizacje państw członkowskich Unii Europejskiej, okręgowa rada lekarska zwraca się do odpowiednich władz lub organizacji tego państwa o potwierdzenie autentyczności dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje, w tym dotyczące specjalizacji, wydanych w tym państwie, a także o poświadczenie, że lekarz zamierzający wykonywać zawód w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał pełne wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w określonym państwie członkowskim Unii Europejskiej.”;

12) art. 6b otrzymuje brzmienie:

„Art. 6b. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza lub lekarza dentystry przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.”;

13) w art. 7 ust. 3a otrzymuje brzmienie:

„3a. Przepisu ust. 3 nie stosuje się do obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.”;

14) w art. 9:

a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Lekarz będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej czasowo przebywający na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może czasowo wykonywać zawód lekarza, lekarza dentystry bez konieczności uzyskania prawa wykonywania zawodu lekarza albo prawa wykonywania zawodu lekarza dentystry, jeżeli każdorazowo przed rozpoczęciem wykonywania zawodu złoży w okręgowej izbie lekarskiej, właściwej ze względu na miejsce wykonywania zawodu:

- 1) pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu lekarza, lekarza dentystry z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oraz
- 2) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzające, że wykonuje zawód lekarza, lekarza dentystry w tym państwie, oraz
- 3) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada jeden z dyplomów lub innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje lekarza lub lekarza dentystry.”,

b) uchyla się ust. 3;

15) w art. 15 ust. 9 otrzymuje brzmienie:

„9. Staż podyplomowy i egzamin kończący staż podyplomowy albo staż podyplomowy, o ile nie jest wymagany egzamin kończący staż podyplomowy, odbyty w państwie członkowskim Unii Europejskiej przez lekarza będącego obywatelem Rzeczypospolitej Polskiej lub innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej, minister właściwy do spraw zdrowia uznaje za równoważny ze stażem podyplomowym i egzaminem kończącym staż podyplomowy lub stażem podyplomowym odbytym w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

16) art. 16a otrzymuje brzmienie:

„Art. 16a. 1. Dokument poświadczający formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wydany przez odpowiednie władze lub organizacje innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, określony w przepisach wydanych na podstawie ust. 3, jest równoważny z dokumentem poświadczającym tytuł specjalisty.

2. Za równoważne z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone:

1) dokumentem poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

a) 1 stycznia 1994 r. w Republice Austrii, Republice Finlandii, Królestwie Szwecji, Republice Islandii i Królestwie Norwegii,

b) 3 kwietnia 1992 r. w byłej Niemieckiej Republice Demokratycznej, który upoważnia do wykonywania zawodu lekarza specjalisty na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec i określony w obwieszczeniu, o którym mowa w ust. 3,

c) 1 stycznia 1986 r. w Królestwie Hiszpanii i Republice Portugalii,

d) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,

e) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,

f) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,

g) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotewskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty lub Republice Cypryjskiej,

h) 1 stycznia 1993 r. w byłej Czechosłowacji,

i) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,

j) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotewskiej,

k) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,

l) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii,

m) 20 grudnia 1976 r. w innych państwach członkowskich Unii Europejskiej

— oraz zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że ten lekarz wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

2) dokumentem poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności lekarsko-dentystycznej, świadczącym o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

a) 28 stycznia 1980 r. w Królestwie Belgii, Królestwie Danii, Królestwie Niderlandów, Republice Francuskiej, Republice Irlandii, Wielkim Księstwie Luksemburga, Republice Federalnej Niemiec i Zjednoczonym Królestwie Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej,

b) 1 stycznia 1981 r. w Republice Greckiej,

c) 28 lipca 1984 r. w Republice Włoskiej,

d) 1 stycznia 1986 r. w Republice Portugalii,

e) 3 października 1990 r. w byłej Niemieckiej Republice Demo-

kratycznej, pod warunkiem że dokument uprawnia do wykonywania zawodu lekarza dentystry na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument poświadczający tego rodzaju kwalifikacje przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,

- f) 1 stycznia 1991 r. w Królestwie Hiszpanii,
- g) 1 stycznia 1994 r. w Królestwie Szwecji, Republice Finlandii, Republice Islandii i Królestwie Norwegii,
- h) 1 stycznia 1999 r. w Republice Austrii,
- i) 1 maja 1995 r. w Księstwie Liechtensteinu,
- j) 1 czerwca 2002 r. w Konfederacji Szwajcarskiej,
- k) 1 maja 2004 r. w Republice Czeskiej, Republice Słowackiej, Republice Słowenii, Republice Litewskiej, Republice Łotwskiej, Republice Estońskiej, Republice Węgierskiej, Republice Malty, Republice Cypryjskiej lub byłej Czechosłowacji,
- l) 20 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Estońskiej,
- m) 21 sierpnia 1991 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Łotwskiej,
- n) 11 marca 1990 r. w byłym Związku Socjalistycznych Republik Radzieckich w przypadku Republiki Litewskiej,
- o) 25 czerwca 1991 r. w byłej Jugosławii w przypadku Republiki Słowenii

— oraz zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze lub organizacje państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że ten lekarz dentysta wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia albo

- 3) zaświadczeniem wydanym przez odpowiednie władze lub organizacje innego niż Rzeczpospolita Pol-

ska państwa członkowskiego Unii Europejskiej stwierdzającym, że dokument poświadczający formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej został wydany po odbyciu odpowiedniego szkolenia, a kwalifikacje te są uważane za równoważne z kwalifikacjami poświadczonymi dokumentami określonymi w przepisach wydanych na podstawie ust. 3.

- 3. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów, świadectw i innych dokumentów poświadczających formalne kwalifikacje w zakresie specjalizacji medycznych lekarza i lekarza dentystry, będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

- 4. Za równoważne z tytułem specjalisty w dziedzinie medycyny uważa się również kwalifikacje potwierdzone dyplomem, świadectwem lub innym dokumentem, wydanym przez odpowiednie władze hiszpańskie, poświadczającym formalne kwalifikacje w zakresie danej specjalności medycznej, świadczącym o odbyciu specjalistycznego kształcenia przed dniem 1 stycznia 1995 r. w Królestwie Hiszpanii oraz zaświadczeniem o zdaniu egzaminu specjalizacyjnego, odpowiadające kwalifikacjom w zakresie danej specjalności, o których mowa w ust. 3.”;

- 17) w art. 20a ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw zdrowia ogłosi, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz specjalności lekarskich uzyskiwanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej, które odpowiadają specjalnościom uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej.”;

- 18) art. 20b otrzymuje brzmienie:

„Art. 20b. 1. Lekarz, lekarz dentysta będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej ma prawo, z zastrzeżeniem ust. 2, posługiwać się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej oryginalnym tytułem określającym wykształcenie uzyskanym w innym niż Rzeczpospolita Polska państwie członkowskim Unii Europejskiej lub jego skrótem, w przypadku gdy tytuł ten lub jego skrót nie jest tożsamy z posiadanym przez tego lekarza, lekarza dentystę tytułem zawodowym.

2. Okręgowa rada lekarska może wymagać, aby tytuł określający wykształcenie lekarza, lekarza dentysty, był używany wraz ze wskazaniem nazwy i siedziby instytucji, która ten tytuł przyznała.
3. Jeżeli tytuł określający wykształcenie lekarza, lekarza dentysty będącego obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej jest tożsamy z tytułem, do którego używania jest wymagane w Rzeczypospolitej Polskiej odbycie dodatkowego szkolenia, którego lekarz ten nie posiada, okręgowa rada lekarska może określić brzmienie tego tytułu, którym lekarz może się posługiwać na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.”;

19) w art. 57a ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Lekarzowi będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej zamierzającemu wykonywać zawód lekarza lub wykonującemu zawód lekarza na stałe lub czasowo na terenie Rzeczypospolitej Polskiej, niezbędną informację w zakresie ogólnych zasad wykonywania zawodu lekarza, z uwzględnieniem przepisów dotyczących ochrony zdrowia udziela podmiot upoważniony przez ministra właściwego do spraw zdrowia.”.

Art. 6. W ustawie z dnia 3 lutego 2001 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. Nr 16, poz.169 oraz z 2003 r. Nr 109, poz.1029) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

- a) uchyla się pkt 2 w zakresie dotyczącym art. 8 ust. 3,
- b) uchyla się pkt 5 i 6;

2) art. 4 otrzymuje brzmienie:

„Art. 4. Ustawa wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, z wyjątkiem art. 1 pkt 3 w zakresie dotyczącym art. 8c, który wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2002 r., oraz art. 1 pkt 7 i 9, które wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.”.

Art. 7. W ustawie z dnia 22 maja 2003 r. o zmianie ustawy o zawodach pielęgniarki i położnej oraz ustawy zmieniającej ustawę o zawodach pielęgniarki i położnej (Dz. U. Nr 109, poz.1029) uchyla się art. 3.

Art. 8. W terminie do dnia 1 stycznia 2006 r. okręgowe rady pielęgniarek i położnych są obowiązane przekazać Naczelnej Radzie Pielęgniarek i Położnych dane zebrane do dnia 1 stycznia 2005 r. w prowadzonych przez siebie rejestrach pielęgniarek i rejestrach położnych.

Art. 9. Samorząd lekarzy, o którym mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich, staje się z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy samorządem lekarzy i lekarzy dentystów, o którym mowa w art. 1 ust. 1 ustawy z dnia 17 maja 1989 r. o izbach lekarskich w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą.

Art. 10. Farmaceuta, o którym mowa w art. 17 ust. 1 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich, który rozpoczął przeszkolenie uzupełniające przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, odbywa je na dotychczasowych zasadach.

Art. 11. 1. Szkoła wyższa może prowadzić studia zawodowe na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo, przeznaczone dla pielęgniarek, położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcąca w zawodzie pielęgniarki, położnej.

2. Studia, o których mowa w ust. 1, mogą trwać krócej niż 6 semestrów, jeżeli po ich ukończeniu pielęgniarka, położna uzyska wiedzę, kwalifikacje i umiejętności odpowiadające wiedzy, kwalifikacjom i umiejętnościom uzyskiwanym po ukończeniu studiów, o których mowa w art. 7 ust. 4 ustawy, o której mowa w art. 1 ustawy niniejszej.

3. Studia, o których mowa w ust. 1, są prowadzone w systemie dziennym, zaocznym lub wieczorowym. Treści programowe studiów realizowanych w systemie dziennym, zaocznym i wieczorowym są takie same, przy czym czas trwania studiów prowadzonych w systemie zaocznym lub wieczorowym nie może być krótszy niż czas trwania studiów prowadzonych w systemie dziennym.

4. Absolwent studiów, o których mowa w ust. 1, na kierunku pielęgniarstwo uzyskuje tytuł zawodowy licencjata pielęgniarstwa, a studiów na kierunku położnictwo — tytuł zawodowy licencjata położnictwa.

5. Ostatnia rekrutacja na studia, o których mowa w ust. 1, zostanie przeprowadzona na rok akademicki 2010/2011.

6. Minister właściwy do spraw zdrowia w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw szkolnictwa wyższego określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki prowadzenia studiów, o których mowa w ust. 1, w tym w szczególności:

- 1) świadectwa i dyplomy uzyskane przez pielęgniarki i położne uprawniające do podjęcia studiów,
- 2) minimalną długość kształcenia uzależnioną od ukończonej szkoły,
- 3) warunki i sposób ustalania programu nauczania, w tym wymiaru zajęć teoretycznych i praktycznych, w oparciu o porównanie standardów nauczania dla kierunków studiów pielęgniarstwo i położnictwo, określonych w odrębnych przepi-

sach, z programem kształcenia zrealizowanym w ukończonej szkole,

4) warunki i sposób zaliczania zajęć praktycznych i praktyki zawodowej, w oparciu o doświadczenie zawodowe,

5) sposób i tryb przeprowadzania teoretycznego i praktycznego egzaminu kończącego studia

— biorąc pod uwagę zapewnienie realizacji wszystkich treści kształcenia zawartych w standardach nauczania, a także zapewnienie właściwej jakości i dostępności kształcenia.

Art. 12. Do dnia 31 grudnia 2004 r. szkoły wyższe, które przed dniem wejścia w życie ustawy rozpoczęły

kształcenie na kierunku pielęgniarstwo lub położnictwo przeznaczone dla pielęgniarek lub położnych, które posiadają świadectwo dojrzałości i ukończyły liceum medyczne lub szkołę policealną albo szkołę pomaturalną, kształcącą w zawodzie pielęgniarki i położnej, dostosują to kształcenie do warunków określonych w art. 11.

Art. 13. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, z wyjątkiem art. 6 i 7, które wchodzi w życie z dniem 30 kwietnia 2004 r., oraz art. 3 pkt 4—6 i art. 8, które wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2005 r.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: *A. Kwaśniewski*

Egzemplarze bieżące oraz archiwalne można nabywać:

- w Zakładzie Wydawnictw i Poligrafii Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel. 694-67-00, 694-60-96 — na podstawie nadesłanego zamówienia (wyłącznie sprzedaż wysyłkowa);
- w punktach sprzedaży Dziennika Ustaw i Monitora Polskiego w Warszawie (sprzedaż wyłącznie za gotówkę):
 - ul. Powsińska 69/71, tel. 694-62-96
 - al. Szucha 2/4, tel. 629-61-73 (od 1997 r.)

Reklamacje z powodu niedoręczenia poszczególnych numerów zgłaszać należy na piśmie do Zakładu Wydawnictw i Poligrafii Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, do 15 dni po otrzymaniu następnego kolejnego numeru

O wszelkich zmianach nazwy lub adresu prenumeratora prosimy niezwłocznie informować na piśmie Zakład Wydawnictw i Poligrafii Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów

Dziennik Ustaw i Monitor Polski (spis treści) dostępne są w Internecie pod adresem www.cokprm.gov.pl

Wydawca: Kancelaria Prezesa Rady Ministrów

Redakcja: Rządowe Centrum Legislacji — Redakcja Dziennika Ustaw Rzeczypospolitej Polskiej oraz Dziennika Urzędowego Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”,
Al. Ujazdowskie 1/3, 00-583 Warszawa, tel. 622-66-56

Skład, druk i kolportaż: Zakład Wydawnictw i Poligrafii Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów
ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa, tel.: 694-67-50, 694-67-52; faks 694-62-06
Bezpłatna infolinia: 0-800-287-581
www.cokprm.gov.pl
e-mail: dziust@cokprm.gov.pl

DU 0092 2004 wyd.00

5 900248412113 >

Tłoczono z polecenia Prezesa Rady Ministrów w Zakładzie Wydawnictw i Poligrafii Centrum Obsługi Kancelarii Prezesa Rady Ministrów, ul. Powsińska 69/71, 02-903 Warszawa